

**American Pravda: Seeking 9/11 Truth After Twenty Years
Who Attacked America in 2001...and Why?**

Ron Unz • September 7, 2021

<https://www.unz.com/runz/seeking-9-11-truth-after-twenty-years/>

**Amerikai Pravda: Keressük 9/11 igazságát húsz év után
Ki támadta meg Amerikát 2001-ben és miért?**

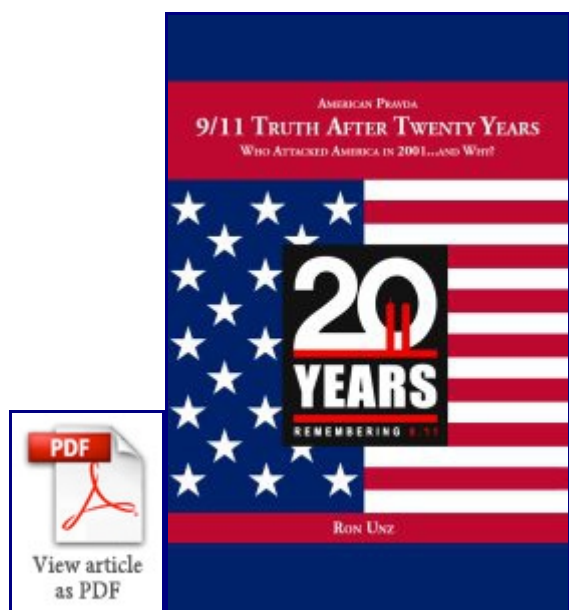
Ron Unz • 2021. szeptember 7

[https://www-unz-com.translate.goog/runz/seeking-9-11-truth-after-twenty-years/?
_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en](https://www-unz-com.translate.goog/runz/seeking-9-11-truth-after-twenty-years/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en)

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

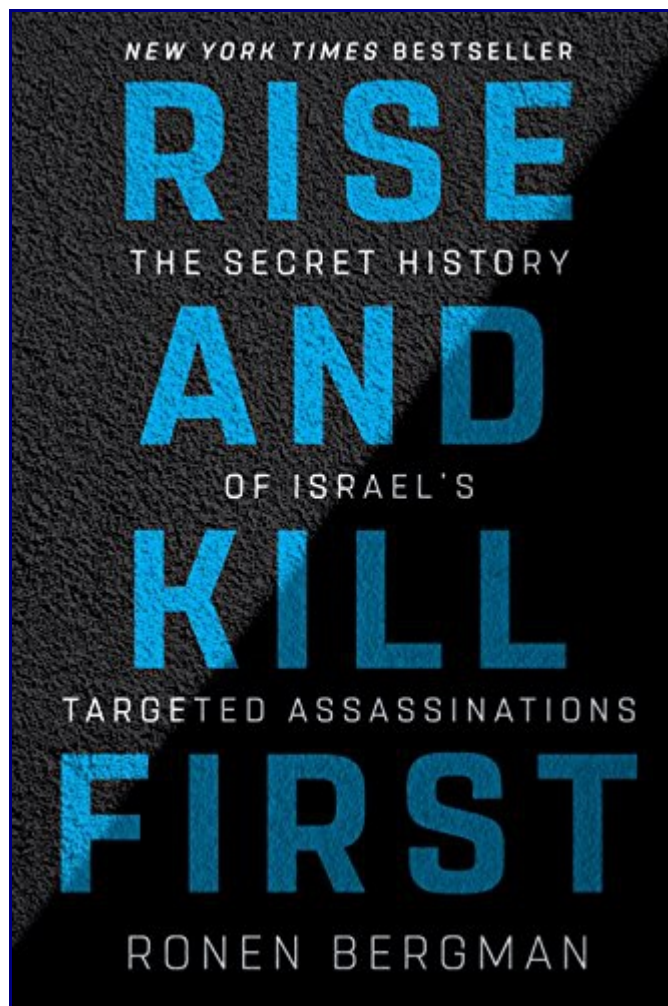

Húsz évvel a szeptember 11-i támadások után

Közeleg a 9/11-i támadások huszadik évfordulója, és bár közvetlenségüket valamelyest csökkentették az elmúlt tizennyolc hónap eseményei, fel kell ismernünk, hogy az elmúlt két évtized világtörténelmét drasztikusan alakították, és nagyot változtattak a legtöbb hétköznapi amerikai mindennapi életét és szabadságjogait.

A kormányunk által közölt és a médiánk által szinte általánosan hirdetett hivatalos történet valóságával kapcsolatos széles körben elterjedt kétségek súlyosan csökkentették a két létfontosságú intézmény hitelességébe vetett hitet, aminek következményei még mindig nagyon nyilvánvalóak napjaink legnagyobb horderejű kérdéseiben.

Az évek során szorgalmas kutatók és bátor újságírók nagyrészt lerombolták az események eredeti narratíváját, és határozottan, sőt talán elsöprően alátámasztották, hogy az izraeli Moszad és amerikai munkatársai játszották a központi szerepet. Saját rekonstrukcióm, amely lényegében ezekre a felhalmozott bizonyítékokra támaszkodott, ilyen következtetésekre jutott, ezért az alábbiakban újra közzéteszem, korábbi cikkeim alapján, amelyek [2018 végén](#) és [2020 elején](#) jelentek meg, és a későbbi anyag Ronen Bergman [mérvadó írásait nagymértékben felhasználja. A Moszad 2018-as története](#), amely több mint 750 oldalon futott.

Közvetlenül a saját elemzésem után egy link egy különösen figyelemreméltó, Laurent Guyénot francia író hasonló cikkéhez fűződő cikkéhez, amelyet eredetileg a sajátommal egy időben adtunk ki, majd az előző évtized több mint egy tucat másik jelentős cikke követte. vagy újra közzéteszik ezen a weboldalon. A következő napokban ezek egy része külön is szerepelhet a húszéves megemlékezés részeként.

A 9/11-i támadások – mi történt?

Bár némileg összefügg, a politikai merényletek és a terrortámadások külön téma, Bergman átfogó kötete pedig kifejezetten az előbbire fókuszál, így nem róhatjuk fel neki, hogy az utóbbiról csak csekély tudósítást adott. De az izraeli tevékenység történelmi mintája, különösen a hamis zászlós támadások tekintetében, valóban egészen figyelemre méltó, amint azt [egy 2018-as cikkben](#) megjegyeztem :

A történelem egyik legnagyobb terrortámadása szeptember 11-e előtt [a jeruzsálemi King David Hotel 1946-os bombázása volt](#), amelyet araboknak öltözött cionista fegyveresek hajtottak végre, amiben 91 ember meghalt, és az épület nagyrészt megsemmisült. Az 1954-es híres [Lavon](#) -ügyben izraeli ügynökök terrortámadási hullámot indítottak nyugati célpontok ellen Egyiptomban, azzal a szándékkal, hogy azokat a Nyugat-ellenes arab csoportokra róják fel. [Erőteljes állítások](#) szólnak arról, hogy 1950-ben az izraeli Moszad-ügynökök hamis lobogó alatt indított terrorista robbantások sorozatát indították el bagdadi zsidó célpontok ellen, sikeresen alkalmazva ezeket az erőszakos módszereket, hogy rávegyék az ezer éves iraki zsidó közösséget, hogy emigráljanak a zsidó államba. 1967-ben Izrael [szándékos légi és tengeri támadást indított a4 USS Liberty](#) nem akart túlélőket hagyni, több mint 200 amerikai katona életét vesztette vagy megsebesítette, mielőtt a támadás híre eljutott volna a hatodik flottánkhoz, és az izraeliek kivonultak.

Az Izrael-barát befolyás óriási mértéke a világpolitikai és média körökben azt jelentette, hogy e brutális támadások egyike sem váltott ki komoly megtorlást, és szinte minden esetben gyorsan az emlékezetüregbe kerültek, így ma már valószínűleg nem több, mint egy száz amerikai is tisztában van velük. Ráadásul ezeknek az incidenseknek a nagy része véletlen körülmények miatt került napvilágra, így könnyen gyaníthatjuk, hogy sok más hasonló jellegű támadás soha nem került be a történelmi feljegyzések közé.

E híres incidensek közül Bergman csak a King David Hotel robbantását említi.

Elbeszélésében azonban jóval később leírja azt a hatalmas hamis zászlós terrortámadási hullámot, amelyet 1981-ben Ariel Sharon izraeli védelmi miniszter indított el, aki egy korábbi magas rangú Moszad-tisztet toborzott a projekt irányítására.

Izrael irányítása alatt hatalmas autóbombák kezdtek felrobbanni Bejrút palesztin negyedeiben és más libanoni városokban, óriási számú civil halálát vagy sérülését okozva. Egyetlen októberi támadás közel 400 áldozatot követelt, decemberre pedig havonta tizenhét robbantás történt, amelyek hatékonyságát nagyban növelte az innovatív új izraeli dróntechnológia alkalmazása. Az összes támadásért a hivatalos felelősséget egy korábban ismeretlen libanoni szervezet vállalta magára, de a szándék az volt, hogy a PFSZ-t katonai megtorlásra provokálják Izrael ellen, ezzel indokolva Sharon tervezett invázióját a szomszédos országba.

Mivel a PLO makacsul megtagadta a csallít, a terveket egy egész bejrúti sportstadion hatalmas bombázására indították, több tonna robbanóanyag felhasználásával egy január 1-i politikai ceremónia során, amelynek halála és pusztulása „példátlan méretű, sőt Libanon tekintetében.” Sharon politikai ellenségei azonban értesültek a cselekményről, és hangsúlyozták, hogy várhatóan sok külföldi diplomata, köztük a szovjet nagykövet is jelen lesz, és valószínűleg meg is hálnak, ezért keserves vita után Begin miniszterelnök elrendelte a támadás megszakítását. A Moszad egyik leendő főnöke megemlíti, milyen nagy fejtöréssel kellett akkor szembesülniük a nagy mennyiségű robbanóanyag eltávolításakor, amelyet már elhelyeztek a szerkezetben.

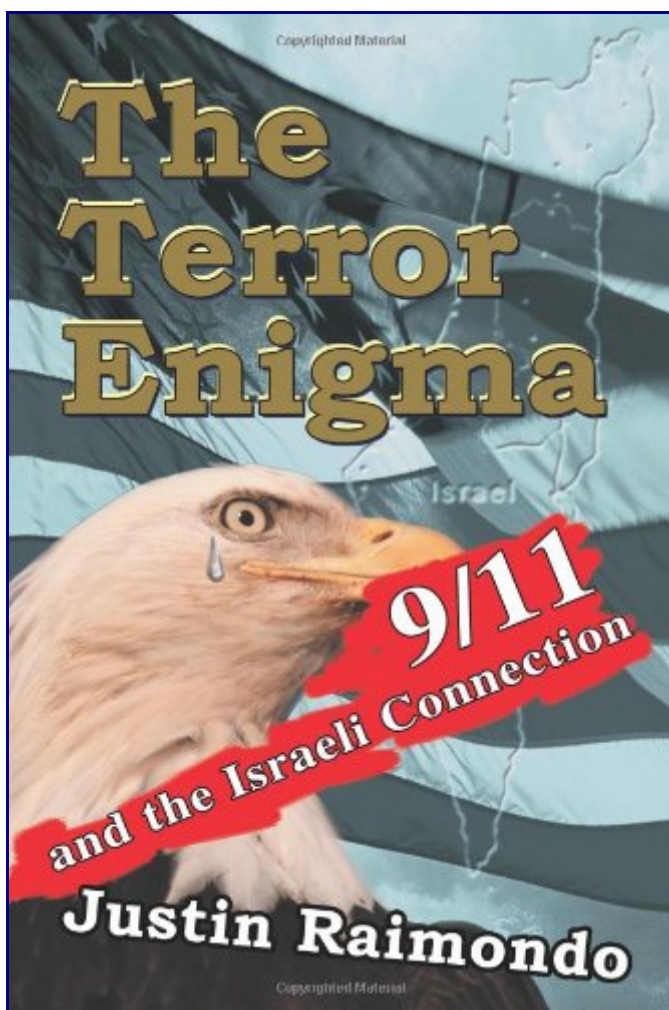
Úgy gondolom, hogy a nagy hamis lobogós izraeli terrortámadásoknak – beleértve az amerikai és más nyugati célpontok ellen elkövetetteket is – alaposan dokumentált történetét gondosan szem előtt kell tartani, ha figyelembe vesszük a szeptember 11-i merényleteket, amelyek utóhatásai nagymértékben átalakították társadalmunkat és költségünkbe kerültek. annyi billió dollárt. [2018-as cikkemben](#) hosszan elemeztem a támadások furcsa körülményeit és valószínű természetét :

Furcsa módon 9/11 után sok éven át nagyon kevés figyelmet fordítottam maguknak a támadásoknak a részleteire. [Teljesen a tartalomarchiváló szoftverrendszer](#) felépítésével voltam elfoglalva, és a közpolitikai ügyekre szánt kevés időmben teljesen a folyamatban lévő iraki háborús katasztrófára koncentráltam, valamint rettenetes félelmeimre, hogy Bush bármelyik pillanatban hirtelen kiterjesztheti a konfliktust Iránra. Annak ellenére, hogy a korrupst médiánk szégyentelenül visszhangozta a Neocon hazugságait, sem Iraknak, sem Iránnak semmi köze nem volt a szeptember 11-i merényletekhez, így ezek az események fokozatosan elhalványultak a tudatomban, és gyanítom, hogy ugyanez igaz a legtöbb amerikaira is. Az Al-Kaida nagyrészt eltűnt, Bin Laden pedig állítólag valahol egy barlangban bujkált. A végtelen belbiztonsági „fenyegető riasztások” ellenére nem volt további iszlám terrorizmus amerikai földön, és viszonylag kevés máshol az iraki charnel

házon kívül. Így a 9/11-i cselekmények pontos részletei szinte lényegtelenné váltak számomra.

Mások, akiket ismertem, úgy tűnt, hasonlóan éreznek. Gyakorlatilag az összes eszmecserém, kapott régi barátommal, Bill Odommal, az NSA-t Ronald Reaganért irányító háromcsillagos tábornokkal folytattam, az iraki háborúról szólt, és fennáll annak a veszélye, hogy áterjed Iránra, valamint a Bush iránti érzett keserű haragra. szeretett NSA-ját a hazai kémkedés alkotmányon kívüli eszközévé alakította. Amikor a *New York Times* megtörte az NSA hazai kémkedésének nagyarányú történetét, Odom tábornok kijelentette, hogy Bush elnököt felelősségre vonni kell, Michael Hayden NSA igazgatót pedig hadbíróság elé kell állítani. De [a 2008-as korai halála előtti](#) évek során nem emlékszem, hogy maguk a szeptember 11-i támadások még egyszer is szóba kerültek volna vitáink során.

Igaz, időnként hallottam néhány jelentős furcsaságról a 9/11-i támadásokkal kapcsolatban itt-ott, és ezek minden bizonnyal gyanút keltettek. A legtöbb nap az *Antiwar.com címlapjára* pillantottam, és úgy tűnt, hogy néhány izraeli Moszad-ügynököt elkaptak a New York-i repülőgép-támadások forgatása közben, végül [egy sokkal nagyobb, országszerte működő Moszad „művészhallgató” kemművelet is megszakadt](#). azzal ugyanabban az időben. Úgy tűnik, a *FoxNews* [mégegy többrészes sorozatot is sugárzott ez utóbbi témában](#), a le az ADL nyomására leverték és „eltűnt”.

Bár nem voltam teljesen biztos az állítások hitelességében, hihetőnek tűnt, hogy a

Moszad előre tudott a támadásokról, és lehetővé tette, hogy tovább folytassanak, felismerve, hogy Izrael milyen hatalmas előnyökkel járna az arabellenes visszahatásból. Azt hiszem, homályosan tudtam, hogy az *Antiwar.com* szerkesztőségi igazgatója, Justin Raimondo kiadta [a *The Terror Enigma*](#) című rövid könyvet néhány furcsa tényről, provokatív „9/11 és az izraeli kapcsolat” alcímmel, de eszembe sem jutott, hogy elolvassam. . 2007-ben [maga a *Counterpunch*](#) tett közzé [egy lenyűgöző folytatásos történetet](#) az izraeli Moszad-ügynökök New York-i csoportjának letartóztatásáról, akiket azon a végzetes napon kaptak el a repülőgép-támadások forgatásán, és láthatóan ünnepezték őket, és a Moszad-tevékenység sokkal nagyobbak tűnt, mint azt korábban sejtettem. De mindezek a részletek kissé homályosak maradtak az elmémbe az iraki és iráni háborúkkal kapcsolatos mindenképp felett álló aggályaim mellett.

2008 végére azonban a fókuszom megváltozott. Bush anélkül hagyta el hivatalát, hogy iráni háborút indított volna, és Amerika sikeresen elkerülte a még veszélyesebb John McCain-kormány lövedékét. Feltételeztem, hogy Barack Obama szörnyű elnök lesz, és rosszabbnak bizonyult, mint amire számítottam, de mégis minden nap fellélegeztem, hogy a Fehér Házban van.

Sőt, nagyjából ugyanebben az időben belebotlottam a szeptember 11-i támadások egy elképesztő részletébe, amely saját tudatlanságom figyelemre méltó mélységét demonstrálta. Egy *Counterpunch* cikkben felfedeztem, hogy közvetlenül a támadásokat követően a feltételezett terrorista mester, [Oszama bin Laden nyilvánosan tagadta a részvételét](#), még azt is kijelentette, hogy egyetlen jó muszlim sem követett volna el ilyen tetteket.

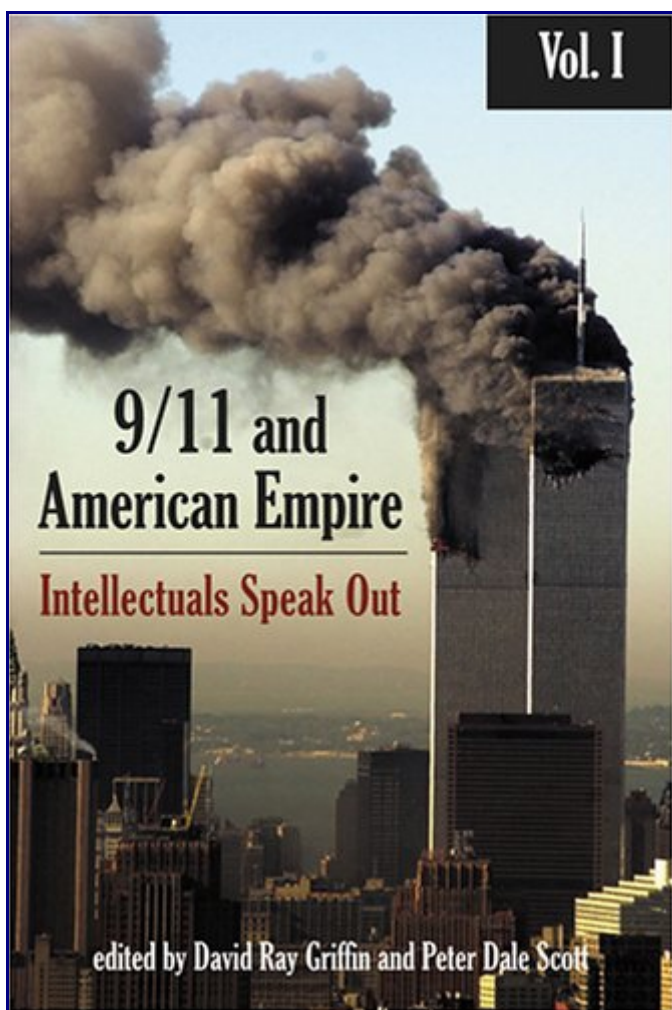
Egyszer utánanéztem egy kicsit, és [teljesen megerősítettem ezt a tényt](#), ledöbbsentem. Szeptember 11. nemcsak a világtörténelem legsikeresebb terrortámadása volt, de fizikai méretét tekintve is nagyobb lehetett, mint az összes múltbeli terrorakció együttvéve. A terrorizmus teljes célja, hogy lehetővé tegye egy kis szervezet számára, hogy megmutassa a világnak, hogy komoly veszteségeket tud okozni egy erős államnak, és még soha nem hallottam olyan terrorista vezetőről, aki tagadta volna szerepét egy sikeres hadműveletben, nemhogy a történelem legnagyobb hadműveletében. . Valami rendkívül rossznak tűnt a média által generált narratívában, amit korábban elfogadtam. Elkezdtem azon töprengeni, vajon nem voltam-e olyan megtévesztve, mint az a több tízmillió amerikai 2003-ban és 2004-ben, akik naivan azt hitték, hogy Szaddám volt a szeptember 11-i támadások kitalálója. A médiánk által generált illúziók világában élünk, és hirtelen úgy éreztem, hogy egy könnycseppet vettem észre a papírmásé hegyekben, amelyek egy hollywoodi hangszínpad háttérben láthatók. Ha valószínűleg nem Oszama volt a 9/11 szerzője, milyen hatalmas hamisságokat fogadtam el még vakon?

Néhány évvel később egy nagyon érdekes rovatra bukkantam Eric Margolistól, egy

prominens kanadai külpolitikai újságírótól, akit az iraki háborúval szembeni erős ellenállása miatt megisztítottak a médiától. Régóta publikált heti rovatot a *Toronto Sunban*, és amikor ez a hivatali ideje lejárt, záró fellépését arra használta, hogy egy dupla hosszúságú darabot futtasson, kifejezve [erős kétségeit a hivatalos szeptember 11-i történettel kapcsolatban](#), még azt is megjegyezve, hogy a pakisztáni egykori igazgatója. A hírszerzés ragaszkodott hozzá, hogy a támadások mögött Izrael állt.

Végül felfedeztem, hogy 2003-ban Andreas von Bülow volt német kabinetminiszter kiadott [egy bestseller könyvet, amely határozottan azt sugallja](#), hogy a CIA nem Bin Laden áll a támadások hátterében, míg 2007-ben Francesco Cossiga volt olasz elnök [hasonlóképpen azzal érvelt](#), hogy a CIA és az Izraeli Moszad volt a felelős, azt állítja, hogy ez a tény jól ismert a nyugati hírszerző ügynökségek körében.

Az évek során ezek az ellentmondásos állítások fokozatosan meglehetősen erős szintre emelték a gyanút a hivatalos szeptember 11-i sztorival kapcsolatban, de csak nemrégiben találtam végre időt, hogy komolyan megvizsgáljam a témát, és nyolc-tízet elolvassak. [a főbb 9/11 Truther könyvek](#), főleg Prof. David Ray Griffin, a terület széles körben elismert vezető könyvei. A könyvei pedig számos kollégája és szövetségeseinek írásaival együtt mindenféle igen sokatmondó részletet tártak fel, amelyek többsége korábban ismeretlen volt számomra. Nagy benyomást tett rám a látszólag tekintélyes, ideológiai beállítottságtól mentes személyek száma is, akik az évek során a 9/11 igazság mozgalom híveivé váltak.

[Amikor számos, látszólag jó hírű akadémikus és más szakértő](#) sok éven át döbbenetes, rendkívül ellentmondásos állításokat tesz, amelyeket teljesen figyelmen kívül hagynak vagy elnyomnak, de soha nem cáfolnak hatékonyan, az ésszerű következtetések nyilvánvaló irányba mutatnak. Az ebben a témában nemrégiben olvasott olvasmányaim alapján a hivatalos 9/11 sztori hatalmas hibáinak száma mára rendkívül hosszúra nőtt, valószínűleg sok tucatnyira tehető. Ezeknek az egyedi tételeknek a többsége ésszerűen valószínűnek tűnik, és ha úgy döntünk, hogy közülük akár csak kettő vagy három helyes, akkor teljes mértékben el kell utasítanunk a hivatalos narratívát, amelyben oly sokan hiszünk oly régóta.

Most már csak egy amatőr vagyok a bonyolult hírszerzési mesterségben, hogy igazságszemcséket kinyerjek a mesterként hazugság hegyéből. Bár a 9/11 Igazság Mozgalom érvei meggyőzőnek tűnnek, nyilván sokkal kényelmesebben éreztem magam, ha egy tapasztalt szakember, például a CIA vezető elemzője mellett állunk. Néhány évvel ezelőtt megdöbbenve tapasztaltam, hogy ez valóban így van.

William Christison [29 évet töltött a CIA-nál](#), majd a Regionális és Politikai Elemző Hivatal igazgatójaként a CIA egyik vezető tisztviselője nőtte ki magát, 200 kutatóelemzővel pedig az irányítása alatt. 2006 augusztusában közzétett [egy figyelemre méltó, 2700 szavas cikket](#), szeptember elmagyarázta, miért nem hisz többé a hivatalos 11-i történetben és biztos volt benne, hogy a 11-i bizottsági jelentés eltitkolódik, és az igazság egészen más. A következő évben támogatást nyújtott [Griffin egyik könyvéhez](#), és azt írta, hogy „[Van] erős bizonyítékok halmaza, amely azt mutatja, hogy az Egyesült Államok kormányának hivatalos története a 2001. szeptember 11-én történt szinte biztosan egy szörnyű hazugságsorozat.” És Christison szélsőséges 9/11-i szkepticizmusát a másiké is megerősítette [sok más nagyra becsült volt amerikai hírszerzési szakember](#).

Azt várhatnánk, hogy ha egy Christison rangú volt CIA hírszerző tiszt csalásnak és eltitkolásnak minősítené a szeptember 11-i hivatalos jelentést, egy ilyen történet a címlapon megjelenő hírek minősülne. De a fősodratú médiánkban soha nem számoltak be róla, és csak egy évtizeddel később botlottam bele.

Még a feltételezett „alternatív” médiáink is majdnem olyan hallgattak. A 2000-es évek során Christison és felesége, Kathleen, aki szintén a CIA egykori elemzője volt, rendszeres munkatársai voltak a *Counterpunch*nak, [sok tucat cikket publikáltak ott](#), és minden bizonnyal a hírszerzési és nemzetbiztonsági kérdésekben a legrangosabb írók voltak. De Alexander Cockburn szerkesztő nem volt hajlandó közzétenni a szeptember 11-i szkepticizmusukat, így ez akkoriban nem jutott eszembe. Valóban, amikor megemlítettem Christison nézeteit a jelenlegi *Counterpunch*-nak Jeffrey St. Clair szerkesztő néhány évvel ezelőtt megdöbbenve fedezte fel, hogy az általa oly nagyra becsült barát valójában „Szeptember 11-i igazság” lett. Amikor a médiaszervek ideológiai kapuórként szolgálnak, elkerülhetetlenné válik a széles körben elterjedt tudatlanság.

Mivel a tizenhét évvel ezelőtti események hivatalos történetében oly sok lyuk tátong, mindannyian szabadon dönthetünk arról, hogy azokra összpontosítunk, akiket személy szerint a legmeggyőzőbbnek tartunk, és nekem is van több sajátom. Niels Harrit dán kémiaprofesszor egyike volt azoknak a tudósoknak, akik elemezte a lerombolt épületek törmelékét, és kimutatta a nano-termit, egy katonai célú robbanóanyag maradék jelenlétét, és meglehetősen hitelesnek találtam őt a *Vörös Jégen* [adott egyórás interjúja során](#). *Rádió*. Teljesen abszurd az elképzelés, hogy egy sértetlen gépeltérítő útlevelet találtak egy New York-i utcában a felhőkarcolók hatalmas, tüzes lerombolása után, akárcsak az állítás, hogy a gépeltérítő kényelmesen elvesztette a poggyászát az egyik repülőtéren, és azt találta, hogy egy terhelő információ nagy tömege. A több tucat tűzoltó vallomása, akik közvetlenül az épületek összeomlása előtt [hallottak robbanást, a hivatalos beszámolók alapján teljesen megmagyarázhatatlannak tűnik](#). A Hetes épület teljes összeomlása, hirtelen soha egyetlen sugárhajtású repülőgép sem talált el, rendkívül valószínűtlen.

A 9/11-i támadások – ki csinálta?

Tételezzük fel most, hogy a bizonyítékok elsöprő súlya helytálló, és értsünk egyet a magas rangú volt CIA hírszerzési elemzőkkel, kiváló akadémikusokkal és tapasztalt szakemberekkel abban, hogy a szeptember 11-i támadások nem azok, amiknek látszottak. Felismerjük annak rendkívül valószínűtlenségét, hogy három hatalmas felhőkarcoló New Yorkban hirtelen a saját lábnyomai közé omlott szabadesési sebességgel, miután csak kettőt találtak el repülőket, és azt is, hogy egy nagy polgári sugárhajtású repülőgép valószínűleg nem ütközött a Pentagonba, és teljesen maga mögött hagyta. nincs roncs és csak egy kis lyuk. Mi történt valójában, és ami még fontosabb, ki volt a felelős?

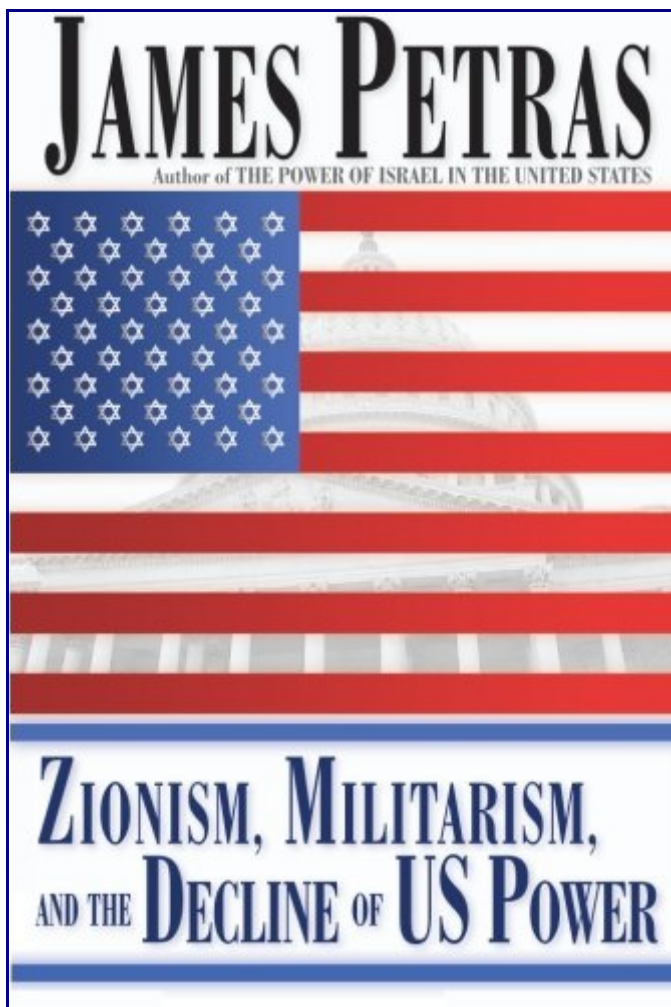
Az első kérdésre nyilvánvalóan lehetetlen megválaszolni a bizonyítékok őszinte és alapos hivatalos vizsgálata nélkül. Amíg ez meg nem történik, ne csodálkozzunk azon, hogy a 9/11-i igazság közösség keretein belül számos, némileg ellentmondó hipotézist állítottak fel és vitattak meg. De a második kérdés valószínűleg a fontosabb és relevánsabb, és úgy gondolom, hogy mindig is rendkívüli sebezhetőséget jelentett a szeptember 11-i igazságokkal szemben.

A legtipikusabb megközelítés, ahogyan azt a számos Griffin-könyv általában követi, az, hogy teljesen elkerüljük a kérdést, és kizárólag a hivatalos narratíva tátongó hibáira kellünk. Ez egy teljesen tiszta álláspont, de mindenféle komoly kétséget hagy maga után. Melyik szervezett csoport lett volna kellően erős és merész ahhoz, hogy ilyen hatalmas léptékű támadást hajtson végre a világ egyetlen szuperhatalmának központi szíve ellen? És hogyan tudtak ilyen masszívan hatékony média- és politikai leplezést megszervezni, még az Egyesült Államok kormányának részvételével is?

A szeptember 11-i igazságosok sokkal kisebb része, akik úgy döntenek, hogy megválaszolják ezt a „whodunit” kérdést, úgy tűnik, túlnyomórészt a rangos, alulról építkező aktivisták körében koncentrálnak, nem pedig a tekintélyes szakértők

körében, és általában „belső állást” válaszolnak! Széles körben elterjedt meggyőződésük, hogy a Bush-kormányzat legfelsőbb politikai vezetése, valószínűleg Dick Cheney alelnököt és Donald Rumsfeld védelmi minisztert is beleértve, szervezte a terrortámadásokat, tudatlan névleges felettesük, George W. elnök tudta nélkül vagy anélkül. Bokor. A javasolt motívumok között szerepelt a különböző országok elleni katonai támadások igazolása, a hatalmas olajipar és hadiipari komplexum pénzügyi érdekeinek támogatása, valamint a hagyományos amerikai polgári szabadságjogok lerombolásának lehetővé tétele.

Bár nem támogatta az Igazság-összeesküvéseket, Michael Moore filmrendező baloldali kasszasikerje, a *Fahrenheit 9/11* hasonló gyanút keltett. Kis költségvetésű dokumentumfilmje döbbenetesen 220 millió dollárt keresett azzal, hogy azt sugallta, hogy a Bush család, Cheney, az olajtársaságok és a szaúdiak közötti nagyon szoros üzleti kapcsolatok felelősek a terrortámadások iraki háborújának következményeiért, valamint a terrortámadások elleni hazai fellépésért. polgári szabadságjogok, ami a jobboldali republikánus napirend része volt.

Sajnos ennek a hihetőnek tűnő képnek szinte semmi valóságalapja nincs. Az iraki háborúhoz vezető úton olvastam a *Times* cikkeit, amelyekben számos kiváló texasi olajemberrel interjúvoltak meg, akik teljes értetlenségüknek adtak hangot azzal kapcsolatban, hogy Amerika miért tervezi Szaddám megtámadását, mondván, hogy csak feltételezhetik, hogy Bush elnök tud valamit, amit ők maguk nem. A szaúd-

arábiai vezetők határozottan elleneztek az Irak elleni amerikai támadást, és mindent megtettek annak megakadályozására. Mielőtt csatlakozott a Bush-kormányzathoz, Cheney a Halliburton olajszolgáltató óriáscég vezérigazgatójaként dolgozott, cége pedig erőteljesen lobbizott az Irak elleni amerikai gazdasági szankciók feloldásáért. Prof. James Petras, az erős marxista beállítottságú tudós 2008-ban kiadott egy kiváló könyvet *A cionizmus, a militarizmus és az Egyesült Államok hatalmának hanyatlása*, amelyben végérvényesen bebizonyította, hogy a cionista érdekek, nem pedig az olajipar érdekei uralták a Bush-kormányzatot a szeptember 11-i támadások nyomán, és támogatta az iraki háborút.

Ami a Michael Moore-filmet illeti, emlékszem, amikor egy (zsidó) barátommal nevettem, mindkettőnket nevetségesnek találtunk, hogy egy olyan kormányt, amelyet túlnyomórészt áthattak a fanatikusan Izrael-barát neokonok, úgy ábrázolták, mint aki a hatalma alatt van. a szaúdiak. Moore filmjének cselekményvonala nemcsak a zsidó Hollywood félelmetes erejét demonstrálta, de hatalmas sikere is azt sugallta, hogy az amerikai közvélemény nagy része láthatóan soha nem hallott a neokonokról.

Bush kritikusan rendszeresen nevetségessé tették az elnököt, amiért a 9/11-i terroristák „szabadságaiért” támadták Amerikát, az Igazságosok pedig ésszerűen valószínűtlennek minősítették azokat az állításokat, amelyek szerint a hatalmas támadásokat egy barlangban élő iszlám prédikátor szervezte. De az a felvetés, hogy a Bush-kormányzat vezető figurái vezették és szervezték őket, még ostobábbnak tűnik.

Cheney és Rumsfeld sok évtizedeket töltött el a Republikánus Párt mérsékelt üzletpárti szárnyának munkatársaiként, mindketten vezető kormányzati pozíciókban, valamint nagyvállalatok vezérigazgatói pozíciójában dolgoztak. Az a gondolat, hogy 2001 elején egy új republikánus adminisztrációhoz csatlakozva szabták meg karrierjüket, és szinte azonnal hozzáláttak, hogy hatalmas, hamis zászlós terrortámadást szerveznek a legnagyobb városunk legbüszkébb tornyai ellen saját nemzeti katonai parancsnokságunkkal együtt, sok ezer embert megölve. túl nevetséges ahhoz, hogy egy baloldali politikai szatíra része lehessen.

Lépjünk hátrébb egy kicsit. Az egész világtörténelem során nem tudok olyan dokumentált esetre gondolni, amelyben egy ország legfelsőbb politikai vezetése hatalmas hamis támadást indított volna saját hatalmi és pénzügyi központjai ellen, és megpróbálta volna megölni saját népét. . A 2001-es Amerika egy békés és virágzó ország volt, amelyet viszonylag nyájas politikai vezetők vezettek, akik a hagyományos republikánus célokra összpontosítottak: adócsökkentést vezettek be a gazdagok számára és csökkentik a környezetvédelmi előírásokat. Túl sok Truther aktivista nyilvánvalóan a baloldali képregények karikatúráiból merítette a világ megértését, amelyekben a vállalati republikánusok mind ördögi Dr. Evilek, akik pusztán rosszindulatból akarnak megölni amerikaiakat, és Alexander Cockburnnek teljesen igaza volt amikor nevetségessé tette őket. legalábbis azon a bizonyos

pontszámom.

Vegye a helyzet egyszerű gyakorlati szempontjait is. A szeptember 11-i támadások gigantikus természete, azt az Igazság mozgalom szerint feltételezi, hogy hatalmas tervezést igényelt volna, és nagyon sok tucat vagy akár több száz képzett ügynök munkáját is magában foglalta volna. Az egy dolog, hogy CIA-ügynököket vagy különleges katonai egységeket rendeljenek meg, hogy szervezzenek titkos támadásokat polgári célpontok ellen Venezuelában vagy Jemenben, de a Pentagon és New York város szíve elleni támadások irányításával, óriási kockázattal járna.

Bush 2000 novemberében elvesztette a népszavazást, és csak néhány floridai csüngő csád és a mélyen megosztott Legfelsőbb Bíróság vitatott döntése miatt jutott be a Fehér Házba. Következésképpen az amerikai média nagy része hatalmas ellenségeskedéssel fogadta új kormányát. Ha egy ilyen újonnan felesküdt elnöki csapat első lépése az lett volna, hogy a CIA vagy a katonaság támadást készítsen elő New York City és a Pentagon ellen, akkor ezeket a parancsokat örültek egy csoportja adta volna ki, és azonnal kiszivárogtatták volna. az ellenséges országos sajtó.

Az egész forgatókönyv, miszerint a legkiválóbb amerikai vezetők a 9/11 mögötti ötletgazdák, túl neveltségeselek, és azok a Szeptember 11-i igazmondók, akik ilyen állításokat tesznek vagy sugallnak – egyetlen szilárd bizonyíték nélkül is –, sajnos jelentős szerepet játszottak a tisztségük lejáratásában. az egész mozgást. Valójában a „belső állás” forgatókönyv általános jelentése annyira nyilvánvalóan abszurd és önpusztító, hogy akár azt is gyaníthatjuk, hogy az állítást azok bátorították, akik ennek következtében az egész 9/11 igazság mozgalmat akarták lejáratni.

A Cheney-re és Rumsfeldre való összpontosítás különösen rosszul irányítottnak tűnik. Bár soha nem találkoztam, és nem is álltam velük kapcsolatban, az 1990-es években meglehetősen aktívan részt vettem a DC politikájában, és bizonyosan kijelenthetem, hogy szeptember 11. előtt egyiküket sem tekintették neokonnak. Ehelyett a mérsékelt, üzleti típusú mainstream republikánusok archetipikus példái voltak, egészen a Ford-kormányzat élén eltöltött évekig, az 1970-es évek közepéig.

Az állítás szkeptikusai megjegyyezhetik, hogy aláírták a Bill Kristol által szervezett vezető neokon külpolitikai kiáltvány [„a Project for the New American Century \(PNAC\) 1997-es nyilatkozatát , de én ezt valami vörös heringnek tartanám.](#) DC körökben az egyének mindig beszervezik a barátaikat különböző nyilatkozatok aláírására, ami lehet, hogy bármire utalhat, de emlékszem, hogy Kristol is megpróbált rávenni a PNAC nyilatkozat aláírására. Mivel a magánvéleményem ebben a kérdésben 100%-ban ellentétes volt a neokon állásponttal, amit külpolitikai örültségnek tartottam, elhárítottam kérését, és nagyon udvariasan visszautasítottam. De akkoriban eléggé barátságos voltam vele, úgyhogy ha nem lettem volna határozott vélemények ezen a téren, valószínűleg beleegyeztem volna.

Ez egy nagyobb pontot vet fel. 2000-re a neokonok szinte teljes irányítást szereztek az összes nagyobb konzervatív/republikánus médiában, és szinte az összes hasonló

felfogású DC külpolitikai szárnya felett, sikeresen megtisztítva a hagyományos ellenfelek többségét. Tehát bár Cheney és Rumsfeld maguk nem voltak neokonok, egy neokon-tengerben úsztak, és a kapott információk nagy része ilyen forrásokból és olyan vezető segítőtől származott, mint a „Scooter” Libby, Paul Wolfowitz és Douglas Feith neokonok. Rumsfeld már némileg idős volt, míg Cheney 37 éves korától kezdve számos szívinfarktust szenvedett el, így ilyen körülmények között könnyen lehetett bizonyos politikai pozíciók felé tolni őket.

Valójában Cheney és Rumsfeld egész démonizálása az iraki háborúellenes körökben kissé gyanúsnak tűnt számomra. Mindig is azon töprengtem, vajon az erősen zsidó liberális média erre a két személyre nem szabottan-e haragját, hogy elterel a bűnösséget a zsidó elől, akik feltűnnek, hogy ennek a katasztrofális politikának voltak; és ugyanaz igaz lehet a 9/11-i igazmondókra is, akiknek nem sikerült féltek az antiszemitizmus vádjától. Ami a korábbi kérdésilleti, egy prominens izraeli rovatvezető 2003-ban jellemzően nyers volt az ügyben, erősen azt sugalmazva, hogy [25 neokon értelmiségi](#), akik közül szinte valamennyien zsidók voltak, elsősorban a háborúért voltak felelősek. Normális körülmények között magát az elnököt minden bizonnyal a 9/11-es cselekmény mögött álló gonosz ötletgazdaként ábrázolták volna, de „W” túlságosan ismert volt tudatlansága miatt ahhoz, hogy az ilyen vádak hitelesek legyenek.

Teljesen hihetőnek tűnik, hogy Cheney-t, Rumsfeldet és más Bush-vezetőket manipulálták bizonyos lépések megtételére, amelyek véletlenül elősegítették a 9/11-es összeesküvést, miközben néhány alacsonyabb szintű Bush-kinevezett közvetlenebbül is érintett lehetett, talán még egyenesen összeesküvők. De nem hiszem, hogy ez a „belső munka” vád szokásos jelentése.

Akkor most hol tartunk? Nagyon valószínűnek tűnik, hogy a szeptember 11-i támadások egy sokkal erősebb és szakmailag képzettebb szervezet munkája, mint egy tizenkilenc, véletlenszerű arabból álló, dobozvágókkal felfegyverzett rongyos banda, de az is nagyon valószínűtlen, hogy a támadások magának az amerikai kormánynak a munkája. Tehát ki támadta meg hazánkat azon a végzetes napon, tizenhét évvel ezelőtt, polgártársaink ezreit megölve?

A hatékony titkosszolgálati műveletek tükörcsarnokában elrejtve, amelyekbe kívülállóak gyakran rendkívül nehezen tudnak behatolni, és a hamis zászlós terrortámadások minden bizonnyal ebbe a kategóriába tartoznak. De ha egy másik metaforát alkalmazunk, az ilyen problémák bonyolultsága egy gordiuszi csomónak sikerült, szinte lehetetlen szétválasztani, de ki van téve annak a kardcsapásnak, hogy felteszik az egyszerű kérdést: „Kinek volt haszna?”

Amerika és a világ nagy része biztosan nem tette, és annak a végzetes napnak a katasztrofális örökségei átalakították saját társadalmunkat, és sok más országot tönkretettek. A hamarosan kirobbant végtelen amerikai háborúk már sok billió

dollárunkba kerültek, és nemzetünket a csőd felé sodorták, még sok millió ártatlan közel-keleti embert megöltek vagy kiszorítottak. Legutóbb a kétségbeesett menekültek áradata elkezdte elnyelni Európát, és ennek az ősi kontinensnek a békéje és jóléte most komoly veszélyben forog.

Hagyományos polgári szabadságjogaink és alkotmányos védelmeink drasztikusan erodálódnak, társadalmunk hosszú lépéseket tett annak érdekében, hogy egyenesen rendőrállammá váljon. Az amerikai állampolgárok ma már passzívan elfogadják személyes szabadságuk elképzelhetetlen megsértését, amelyek eredetileg a terrorizmus megelőzésének leple alatt kezdődtek.

Nehéz elképzelni a világ bármely országát, amely egyértelműen nyert a szeptember 11-i támadások és Amerika katonai reakciója eredményeként, egyetlen, magányos kivétellel.

2000-ben és 2001 nagy részében Amerika békésen virágzó ország volt, de egy kis közel-keleti nemzet egyre kétségbeesettebb helyzetbe került. Izrael akkor úgy tűnt, hogy az életéért küzd a hazai terrorizmus hatalmas hullámai ellen, amelyek a második palesztin intifádát alkották.

Ariel Sharonról széles körben úgy vélték, hogy szándékosan provokálta ki azt a felkelést 2000 szeptemberében azzal, hogy ezer fegyveres rendőr támogatásával a Templom-hegyre vonult, és az ebből fakadó erőszak és az izraeli társadalom polarizálódása sikeres 2001 elején miniszterelnök nevezte ki. Brutális intézkedései nem tudtak véget vetni a folyamatos támadások hullámának, amely inkább öngyilkos merényleteket töltött civil célpontok ellen. Sokan úgy vélik, hogy az erőszak hatalmas izraeli állampolgárok kiáramlását indíthatja el, ami úgy talán halálspirált biztosíthat a zsidó állam számára. Irak, Irán, Líbia és más nagy muszlim hatalmak pénzzel, retorikával és néha fegyverekkel támogatták a palesztinokat, és az izraeli társadalom úgy tűnt, hogy az összeomláshoz közel áll.

Sharon köztudottan véres és vakmerő vezető volt, aki hosszú múltra tekint vissza elképesztően merészen stratégiai szerencsejátékokra, olykor mindenre egyetlen kockadobásra fogadott. Évtizedeket töltött a miniszterelnöki tisztség keresésével, de végül megszerezte, most háttal a falnak volt, és nem látott látható mentőforrást.

A 9/11-i támadások mindent megváltoztattak. Hirtelen a világ egyetlen szuperhatalma teljes mértékben mozgósított az arab és muszlim terrorista mozgalmak ellen, különösen a Közel-Kelethez kapcsolódóak ellen. Sharon közeli neokon politikai szövetségesei Amerikában a váratlan válságot alkalomként használták fel Amerika külpolitikai és nemzetbiztonsági apparátusának ellenőrzésére, az NSA egyik munkatársa később arról számolt be, hogy az izraeli tábornokok szabadon, mindenféle biztonsági ellenőrzés nélkül barangoltak a Pentagon csarnokaiban. Mindeközben a belföldi terrorizmus megelőzésének ürügyét használták fel az újonnan központosított amerikai rendőrségi ellenőrzések végrehajtására, amelyeket hamarosan különböző anticionista politikai szervezetek zaklatására vagy akár

leállítására alkalmazták. Az egyik izraeli Moszad-ügynök, akit a rendőrség letartóztatott New Yorkban, miközben társaival a 9/11-i merényletet ünnepezték, és emlékfilmeket készítettek a Világkereskedelmi Központ égő tornyairól, azt mondta a rendőröknek, hogy „Izraeliek vagyunk... Az ön problémái problémáink.” És azonnal azzá lettek.

Wesley Clark tábornok arról számolt be, hogy nem sokkal a szeptember 11-i támadások után tájékoztatták arról, hogy valamilyen titkos katonai terv jött létre, amelynek értelmében [Amerika hét nagy muszlim országot fog megtámadni és elpusztítani a következő néhány évben.](#), beleértve Irakot, Iránt, Szíriát és Líbiát, amelyek véletlenül Izrael legerősebb regionális ellenfelei és a palesztinok vezető támogatói voltak. Ahogy Amerika hatalmas óceányi vért és kincset kezdett elkölteni Izrael összes ellensége ellen 9/11 után, magának Izraelnek már nem volt szüksége erre. Részben ennek is köszönhető, hogy a világon szinte egyetlen nemzet sem javított ilyen hatalmasat stratégiai és gazdasági helyzetén az elmúlt tizenhét év során, miközben az amerikai lakosság nagy része teljesen elszegényedett ugyanebben az időszakban, és nőtt az államadósságunk. Ieküzdhetetlen szintre. A parazita gyakran akkor is hízhat, ha gazdája szenved és hanyatlik.

Hangsúlyoztam, hogy a szeptember 11-i támadások után sok éven át kevés figyelmet fordítottam a részletekre, és csak a leghalványabb fogalmam van arról, hogy létezik még egy szervezet 9/11-i igazság mozgalom is. De ha valaki valaha is meggyőződött volna, hogy a terrortámadások álzászló jellegű műveletek voltak, és Oszmán kívül valaki más volt a felelős, akkor azonnal Izraelre és annak Moszadjára tippeltem volna.

A világon minden biztonnal egyetlen más nemzet sem tud távolról felmérni Izrael feltűnően merész, magas szintű merényleteit és álzászlós merényleteit, terrorista és egyéb támadásait más országok ellen, beleértve Amerikát és hadseregét is. ezen a zsidó és Izrael-barát elemek óriási dominanciája az amerikai berendezkedésű médiában, és egyre inkább sok nagy nyugati országában már régóta biztosított, hogy akkor is, amikor az ilyen támadások szilárd bizonyítékait felfedezték, nagyon kevés hétköznapi amerikai hallaná. azokat a tényeket.

Ha egyszer elfogadjuk, hogy a szeptember 11-i merényletek valószínűleg hamis lobogó akciók voltak, a valószínű elkövetők központi támpontja az, hogy rendkívüli sikert értek el annak biztosításában, hogy a rengeteg, rendkívül gyanús bizonyítékot gyakorlatilag az egész amerikai média figyelmen kívül hagyja. akár liberális, akár konzervatív, bal- vagy jobboldali.

A szóban forgó konkrét esetben a Bush-kormányzat nyilvános felszíne alatt 2001-ben a buzgón Izrael-párti neokonok jelentős száma nagyban elősegíthette volna a támadások sikeres megszervezését és azok hatékony elfedését és elrejtését Libby segítségével. , Wolfowitz, Feith és Richard Perle csupán a legnyilvánvalóbb nevek.

Teljesen homályos, hogy az ilyen személyek összeesküvőket ismertek-e, vagy csupán személyes kapcsolataik voltak, amelyek lehetővé tették, hogy kihasználják őket a cselekmény előmozdításában.

Ezeknek a nagy része bizonyára már nagyon sok információnak bizonyul a hozzáértő megfigyelő számára, és erősen gyanítom, hogy személy, akinél sokkal nagyobb figyelmet fordítottak a szeptember 11-i merényletek részleteire, gyorsan levonhatta a kísérletező következtetést, hogy megegyezzen a vonalon. Nyilvánvaló társadalmi és politikai okok miatt azonban nagy a vonakodás attól, hogy nyilvánosan Izraelt hibáztassák egy ilyen hatalmas ügyben. Ennélfogva, néhány szélső aktivistát leszámítva itt-ott, az efféle sötét gyanúk titkosak maradtak.

Mindeközben a 9/11 Igazság mozgalom vezetői valószínűleg attól tartottak, hogy megsemmisítik őket a média tébolyult antiszemitizmussal kapcsolatos vádjai, ha valaha is csak egy csipetnyit is hangot adtak ilyen gondolatoknak. Lehetséges, hogy szükség volt erre a politikai stratégiára, de azáltal, hogy nem neveztek meg egyetlen elfogadható tettet sem, vákuumot teremtettek, amelyet hamarosan „hasznos idioták” töltöttek be, akik „belső állást” kiabáltak! miközben vádló ujjal mutatott Cheney és Rumsfeld felé, és ezzel sokat tett a 9/11 igazság mozgalom egészének hiteltelenségéért.

Ez a szerencsétlen elhallgatási összeesküvés végül 2009-ben véget ért, amikor Dr. Alan Sabrosky, az US Army War College korábbi tanulmányi igazgatója előlépett, és [nyilvánosan kijelentette](#), hogy nagy valószínűséggel az izraeli Moszad volt a felelős a szeptember 11-i támadásokért, és sorozatot írt. a témával foglalkozó hasábjain, és végül számos médiainterjúban ismertette nézeteit [további elemzésekkel](#) együtt .

Nyilvánvaló, hogy ilyen robbanótöltetek soha nem jutottak el a reggeli *Times* -om oldalaira , de jelentős, ha átmenetileg is foglalkoztak velük az alternatív média egyes részein, és emlékszem, hogy láttam az *Antiwar.com* -on nagyon jól látható linkeket, és máshol is széles körben megvitatták őket. Korábban soha nem hallottam Sabrosky-ról, ezért megnéztem az archiváló rendszeremet, és azonnal rájöttem, [hogy rendkívül tekintélyes](#) publikációi vannak katonai ügyekkel kapcsolatban a főáramú külpolitikai folyóiratokban, és számos tudományos kinevezést is kapott a rangos intézményekben. Szeptember 11-én egyet olvasva úgy éreztem, meggyőző érvelést fogalmazott meg a Moszadban való részvétellel kapcsolatban, mivel bizonyos információit már ismertem, de nagy részét nem.

Mivel nagyon el voltam foglalva a szoftveres munkákkal, és soha nem töltöttem le a 9/11 nyomozásával vagy a témával foglalkozó könyvek elolvasásával, akkoriban tényleg nagyon kísérletező volt az állításaiba vetett hitem. De most, hogy végre sokkal részletesebben megvizsgáltam a témát, és sokat olvastam, elég valószínűnek tartom, hogy 2009-es elemzése teljesen helyes volt.

Különösen ajánlom a 2011-es hosszú interjút az Iranian Press TV-ben, amelyet alig pár napja néztem meg először. Nagyon hitelesnek és egyenesnek tűnt állításaiban:

[Videó Link](#)

[Egy jóval hosszabb, 2010-es rádióinterjúban](#) egy bosszantó következtetést is levont :

[Videó Link](#)

Sabrosky figyelmébe nagy részét egy holland dokumentumfilm egy bizonyos szegmensére adott, amely a 9/11-i támadásokról szólt néhány évvel korábban. Ebben a lenyűgöző interjúban egy Danny Jowenko nevű hivatásos bontási szakértő, aki nagyrészt tudatlan volt a szeptember 11-i merényletekről, azonnal azonosította a WTC 7-es épület lefilmezett összeállítását, mint egy ellenőrzött bontást, és a figyelemre méltó klipet közvetítette a *Press TV* - n , és széles körben megvitatták . az interneten keresztül.

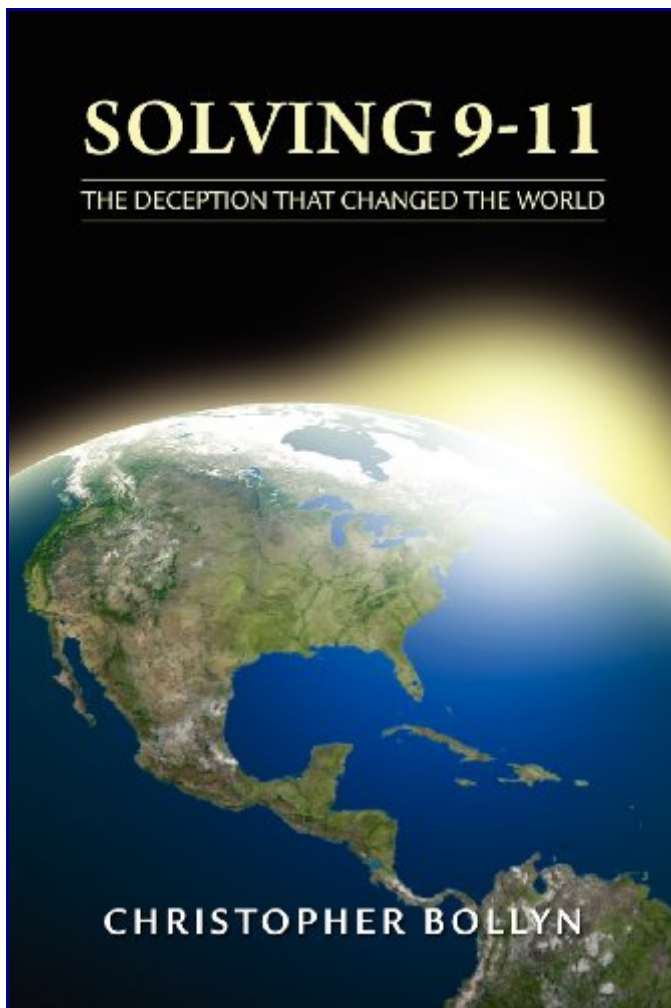
És nagyon furcsa egybeesés folytán, mindössze három nappal azután, hogy Jowenko sugárzott videointerjúja ekkora figyelmet, [szerencsétlenül életét veszttette egy fával való frontális ütközésben Hollandiában](#) . Gyanítom, hogy kicsi a hivatásos bontási szakértők közössége, és Jowenko életben maradt iparági kollégái hamar arra a következtetésre jutottak, hogy súlyos szerencsétlenség érheti azokat, akik ellentmondásos szakértői véleményt fogalmaztak meg a Világkereskedelmi Központ három toronyjának összeomlásáról.

Eközben [az ADL hamarosan hatalmas és nagyrészt sikeres](#) erőfeszítést tett annak érdekében, hogy a *Press TV* -t betiltsák Nyugaton az „antiszemita összeesküvés-elméletek” népszerűsítése miatt, és még arra is rábírta a YouTube-ot, hogy teljesen törölje el a múltbeli műsorok hatalmas videoarchívumát, nevezetesen Sabrosky hosszú interjút. .

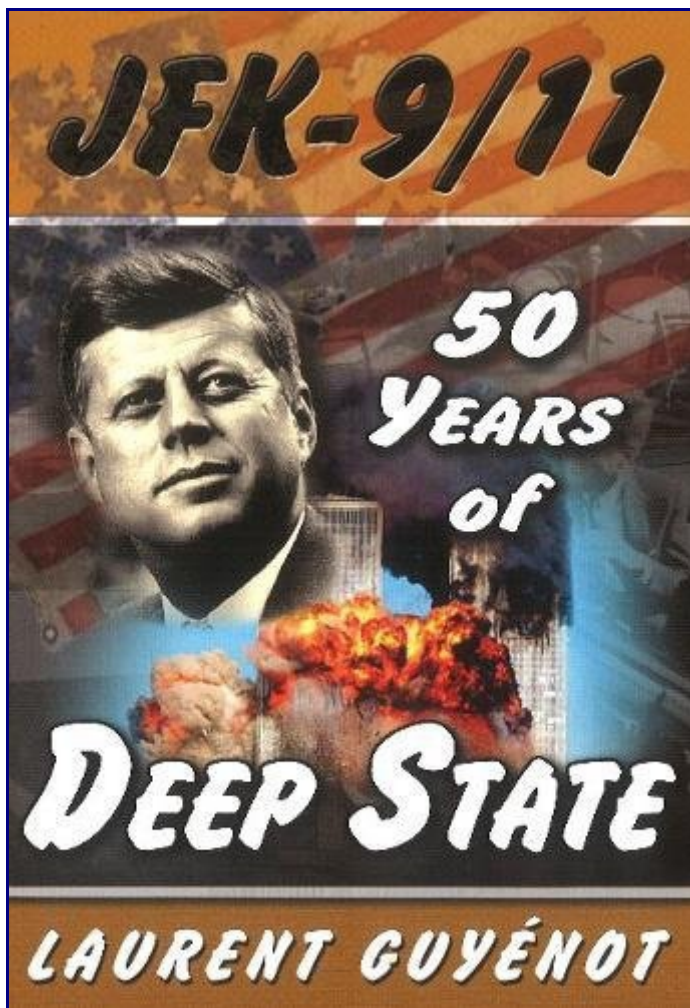
[Legutóbb Sabrosky a júniusi Deep Truth videopanel-konferencián tartott](#) egy óras prezentációt , amelyen jelentős pesszimizmusnak adott hangot Amerika szorult helyzetével kapcsolatban, és azt sugallta, hogy a cionista kontroll politikánk és médiánk felett az elmúlt évtizedben még erősebb lett.

Beszélgetését [hamarosan újra sugározta a Guns & Butter](#) , egy prominens progresszív rádióműsor, amelyet ennek következtében tizenhét évnyi nagy országos népszerűség és erős hallgatói támogatás után [hamarosan megtisztítottak saját állomásától](#) .

A [néhai Alan Hart](#) , egy nagyon jeles brit adásújságíró és külföldi tudósító, szintén [megtörte hallgatását 2010-ben](#) , és hasonlóképpen az izraeliekre mutatott rá, mint a szeptember 11-i merényletek valószínű tetteire. Az érdeklődők meghallgathatják [bővített interjút](#) .

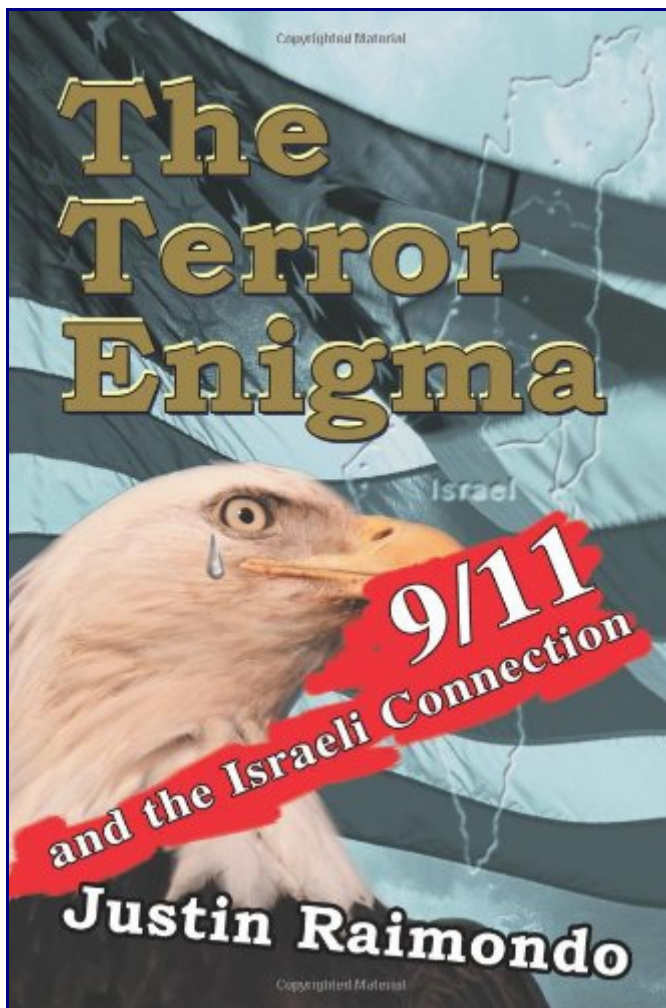

Christopher Bollyn újságíró volt az egyik első író, aki feltárta a lehetséges izraeli kapcsolatokat a szeptember 11-i merényletekkel, és hosszú újságcikk-sorozatának részleteit más kutatók is gyakran idézik. 2012-ben összegyűjtötte ezt az anyagot, és egy könyv formájában megjelentette *Solving 9-11* címmel, ezáltal sokkal szélesebb közönség számára tette elérhetővé az izraeli Moszad lehetséges szerepéről szóló információit, [egy változat pedig online is elérhető](#). Nyomtatott kötete sajnos súlyosan szenved a politikai peremen írók számára jellemző forráshiánytól, az egyes cikkekből eredő eredetéből adódóan rossz szervezettség és ugyanazon pontok gyakori ismétlődése, és ez csökkentheti annak hitelességét egyesek körében. olvasók. Tehát azokat, akik megvásárolják, figyelmeztetniük kell ezekre a súlyos stilisztikai gyengeségekre.

Valószínűleg sokkal jobb összefoglalót közölt Laurent Guyénot francia író a szeptember 11-i támadások mögött meghúzódó izraeli kézre utaló igen kiterjedt bizonyítékokról, mind a 2017-es [*JFK-9/11: 50 Years of the Deep State*](#), mind a 2017-es könyvében. 8500 szavas cikke is : „[9/11 izraeli munka volt](#)”, amely ezzel egy időben jelent meg, és az itt leírtaknál sokkal több részlettel szolgál. Bár nem támogatnám minden állítását és érvét, általános elemzése teljes mértékben összhangban van az enyémmel.

Ezek az írók nagyon sok anyagot szolgáltattak az izraeli Moszad-hipotézis alátámasztására, de csak egy fontos pontra szükség van a figyelmet. Legfeljebb azt várnánk, hogy a három gigantikus New York-i irodaház teljes lerombolását és a Pentagon elleni légitámadást erős terrortámadások hatalmas méretű és léptékű műveletek lennének, amelyek igen jelentős szervezeti infrastruktúrát és munkaerőt igényelnek. A támadásokat követően az Egyesült Államok kormánya nagy erőket tett a túlélő iszlám összeesküvők felkutatására és letartóztatására, de alig sikerült találni egyet sem. Úgy tűnik, mindannyian maguk haltak bele a támadásba, vagy más módon egyszerűen eltűntek a levegőben.

De anélkül, hogy különösebb kormányt tett volna, az amerikai gyorsan összegyűjtött és letartóztatott mintegy 200 izraeli Moszad-ügynököt , akik közül sokan pontosan ugyanazon a földrajzi helyen tartózkodtak, mint az állítólagos 19 arab gépeltérítő. Ezenkívül a New York-i rendőrség letartóztatott néhány ügynököt, miközben nyilvánosan ünnepelték a szeptember 11-i merényleteket, másokat pedig robbanóanyagot vagy azok maradványait tartalmazó furgonokat vezettek New York környékén. A legtöbb Moszad-ügynök nem volt hajlandó válaszolni semmilyen kérdésre, sok közülük, akik megbuktak a poligráfos teszteken, de hatalmas politikai nyomás hatására mindenkit szabadon engedtek és visszatoloncoltak Izraelbe. Néhány évvel ezelőtt ezen információk nagy részét nagyon hatékonyan mutatták be a YouTube-on elérhető rövid videóban.

<https://www.youtube.com/watch?v=2XHm56O2NTI>

Van egy másik lenyűgöző apróság, amelyet nagyon ritkán láttam megemlíteni. Alig egy hónappal a szeptember 11-i merényletek után két izraelit fogtak el, amint fegyvereket és robbanóanyagokat loptak be a mexikói parlament épületébe. Ez a történet természetesen számos szalagcímet jelentett akkoriban a vezető mexikói újságokban, de az amerikaiakban teljes csend fogadta. média. Végül hatalmas politikai nyomásra minden vádat ejtettek, és az izraeli ügynököket hazatoloncolták. Erről a figyelemre méltó esetről csak egy kis spanyol aktivista webhelyen számoltak be, és néhány más helyen is megvitatták. Néhány évvel ezelőtt könnyen megtaláltam

az interneten a drámai eseményekről tudósító mexikói újságok beszkenelt címlapjait, de már nem tudom könnyen megtalálni őket. A részletek nyilvánvalóan kissé töredékesek és esetleg torzak, de minden bizonnyal meglehetősen érdekesítőek.

Feltételezhető, hogy ha feltételezett iszlám terroristák követték volna szeptember 11-i támadásaikat a mexikói parlament épületének egy hónappal későbbi megtámadásával és lerombolásával, a latin-amerikai támogatás Amerika katonai invázióinak a Közel-Keleten jelentősen megnőtt volna. Ezenkívül a mexikói fővárosban az arab terroristák által végrehajtott ilyen hatalmas pusztítási jeleneteket minden bizonnyal megállás nélkül sugározták volna az *Univision*, Amerika meghatározó spanyol nyelvű hálózata, teljes mértékben megszilárdítva a spanyolok Bush elnök katonai törekvései iránti támogatását.

Bár a szeptember 11-i támadásokkal kapcsolatos egyre erősödő gyanúm egy évtizedre vagy még régebbre nyúlik vissza, a témával kapcsolatos komoly vizsgálatom meglehetősen friss, így minden bizonnyal újonc vagyok a területen. De néha egy kívülálló észrevehet olyan dolgokat, amelyek elkerülhetik azok figyelmét, akik oly sok évet töltöttek el mélyen egy adott témában.

Az én szemszögemből a 9/11-i igazság közösségének egy hatalmas része túlságosan sok időt tölt a támadások konkrét részleteivel, és azon vitatkozik, hogy pontosan milyen módszerrel döntötték le a New York-i World Trade Center tornyait, vagy miről beszélnek lecsapott a Pentagonra. De úgy tűnik, hogy az efféle kérdések nem bírnak végső jelentőséggel.

Azzal érvelnék, hogy az ilyen technikai kérdések egyetlen fontos szempontja az, hogy az átfogó bizonyítékok kellően erősek-e ahhoz, hogy megállapítsák a hivatalos szeptember 11-i narratíva hamisságát, és azt is bebizonyítsák, hogy a támadásokat egy rendkívül kifinomult szervezet műve, amely hozzáféréssel rendelkezik fejlett haditechnika, nem pedig egy 19 arabból álló, dobozvágókkal felfegyverzett rongyos banda. Ezen túlmenően ezek a részletek nem számítanak.

Ebben a tekintetben úgy gondolom, hogy az elszánt kutatók által az elmúlt tizenhét év során összegyűjtött tényanyag simán megfelelt ennek a követelménynek, talán tízszer-húszszorosan is. Például, még ha egyetlen konkrét tételben is megállapodnának, mint például a nanotermít, egy katonai minőségű robbanóanyag egyértelmű jelenléte, azonnal megfelelné ennek a két kritériumnak. Tehát nem látom értelmét a végtelen vitáknak, hogy nano-termít használtak-e, vagy nano-termít plusz valami más, vagy csak valami egészen más. Az ilyen összetett technikai viták pedig arra szolgálhatnak, hogy elhomályosítsák a tágabb képet, miközben megzavarják és megfélemlítik a véletlenül érdeklődő bámészkodókat, ezáltal meglehetősen ellentétesek a 9/11 igazság mozgalom általános céljaival.

Ha arra a következtetésre jutottunk, hogy a tettesek egy rendkívül kifinomult szervezet részei voltak, akkor a *Ki* és a *Miért* -re koncentrálhatunk , ami minden bizonnyal fontosabb lenne, mint a *Hogyan* egyes részletek . *Jelenleg azonban a Hogyan* körüli végtelen vita általában kiszorítja a *Ki* és a *Miért elemet* , és azon tűnődöm, hogy ez a szerencsétlen helyzet esetleg szándékos-e.

az egyik oka, hogy az őszinte 9/ Talán ezek után 11/ ezekre az igazságokra a fontosabb kérdésekre, hatalmas bizonyítékok súlya miatt egyetlen irányba mutat, ami Izrael és annak Moszad híre szolgálatát érinti, mivel az túlzottan erős indítéka volt. , és lehetőség. És az, hogy Izraelt és hazai munkatársait vádolják a valaha volt legnagyobb támadásért, amelyet Amerika ellen saját földünkön indítottak, óriási társadalmi és politikai kockázatokkal jár.

De ezeket a nehézségeket össze kell vetni háromezer amerikai polgári élet valóságával és a több milliárd dolláros háborúink ezt követő tizenhét évével, ami több tízezer halottat vagy sebesültet okoztak az amerikai katonaságnak, és sok millió ember halálát vagy elköltözését okozták. ártatlan közel-keletiek.

A 9/11 Igazság mozgalom tagjai ezért fel kellett tenniük maguknak azt a kérdést, hogy valóban az „igazság”-e hatékony központi célja vagy sem.